

Sygn. akt III KK 120/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 października 2013 r.,
sprawy **R. S.T.**
skazanego z art. 197 § 1 kk i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 6 września 2012 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O.
z dnia 25 kwietnia 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1/ oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2/ zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2012 r., uznał R. S. T. za winnego tego, że:

- 1) w dniu 27.08.2011 r. w O., w windzie budynku przy ul. L., używając przemocy w postaci przytrzymywania jedną ręką za gardło i drugą za rękę pokrzywdzonej doprowadził Z. W. do obcowania płciowego, to jest czynu wypełniającego dyspozycję art. 197 § 1 k.k. i 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na podstawie art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 12 lat pozbawienia wolności,

2) w tym samym miejscu i czasie usiłował wedrzeć się do mieszkania B. W., jednak zamierzonego celu nie osiągnął w uwagi na postawę pokrzywdzonej, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 193 k.k. i na podstawie art. 193 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Następnie Sąd:

- na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. wymierzył karę łączną 12 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 77 § 2 k.k. zastrzegając, że oskarżony może być warunkowo przedterminowo zwolniony po odbyciu co najmniej dwóch trzecich kary łącznej,
- na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. orzekł zakaz kontaktowania się oskarżonego z pokrzywdzoną,
- na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej kwotę 15 000 zł tytułem nawiązki,
- rozstrzygnął o zaliczeniu aresztu na poczet kary i o kosztach sądowych.

Wyrokiem z dnia 6 września 2012 r., Sąd Okręgowy w O., po rozpoznaniu apelacji wywiedzionych przez obrońców, zarzucających obrazę przepisów postępowania, to jest art. 4, 7 i 424 § 1 pkt 1 (adw. J. K.) i błędy w ustaleniach faktycznych oraz podnoszących zarzuty rażącej surowości kary, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- co do czynu z pkt 1 wyeliminował z jego opisu spowodowanie obrażeń ciała u pokrzywdzonej, zaś z kwalifikacji prawnej – art. 157 § 2 k.k. i po przyjęciu jako podstawy prawnej skazania i wymiaru kary art. 197 § 1 k.k., złagodził do 8 lat karę pozbawienia wolności,
 - wymierzył karę łączną 8 lat pozbawienia wolności,
 - uchylił orzeczenie wydane na podstawie art. 77 §2 k.k.,
- zaś w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, po czym zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

W kasacji od tego wyroku obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie:

„1. art. 399 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 367 k.p.k. polegające na nie uprzedzeniu obecnych na rozprawie stron o możliwości zakwalifikowania czynu według innego przepisu, co uniemożliwiło wypowiedzenie się oskarżonemu co do kwestii

podlegającej rozstrzygnięciu oraz godzi w zagwarantowane oskarżonemu prawo do obrony,

2. art. 433 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na powierzchownym i dowolnym rozważeniu zarzutów skazanych w środку odwoławczym obrońcy oskarżonego, a w szczególności zarzutu odnoszącego się do wyników i treści opinii z zakresu badań biologicznych”, co miało wpływ na treść wyroku.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacyjne są oczywiście chybione.

Ad 1) rzeczywiście stosownie do art. 399 § 1 k.p.k., jeżeli w toku rozprawy okaże się, że nie wychodząc poza granice oskarżenia można czyn zakwalifikować według innego przepisu prawnego, sąd uprzedza o tym obecne na rozprawie strony, a w myśl art. 367 § 1 k.p.k. przewodniczący składu sądującego umożliwia stronom wypowiedzenie się co do każdej, a więc i tej kwestii, podlegającej rozstrzygnięciu. Tymczasem Sąd odwoławczy nie uprzedził stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej co do czynu z pkt 1, to jest wyeliminowania z niego art. 157 § 2 k.k., co następnie uczynił w wyroku. Warunkiem uwzględnienia kasacji jest jednak wykazanie w niej, że doszło do rażącego naruszenia prawa oraz iż uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku. Kasacja zaś ograniczyła się do wymienienia tych wymogów, czyli nie wykazała, że spełnione zostały przytoczone warunki uchylenia zaskarżonego wyroku. Uchybienie Sądu odwoławczego nie miało żadnego negatywnego wpływu na treść wyroku, jeśli się zważy, że Sąd ten dokonał zmiany kwalifikacji prawnej na korzyść oskarżonego, a następnie wydatnie złagodził mu karę.

Ad 2) z uzasadnienia kasacji jednoznacznie wynika, że zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 7 k.p.k. w rzeczywistości zmierza do zakwestionowania poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. A przecież kasacja przysługuje od orzeczenia sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.) i nie może w niej

być podnoszony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (zob. art. 523 § 1 k.p.k.). Gdy idzie o zarzut naruszenia art. 433 § 2 i 457 § 3 k.p.k., został on uzasadniony jedynie w zakresie dowodu z badań śladów biologicznych. Zarzut ten stanowi jednak tylko polemikę ze stanowiskiem Sądu odwoławczego, który na s. 15 – 16 pisemnych motywów wyroku wyczerpująco odniósł się do tej kwestii (podniesionej w apelacji adw. J, K.). Pamiętać trzeba, że zasadniczym, uznanym przez oba Sądy za wiarygodny, dowodem były zeznania pokrzywdzonej i one posłużyły do poczynienia ustaleń faktycznych, obecnie podważanych przez kasację, co – jak wspomniano – w tej skardze jest niedopuszczalne.

Z wszystkich przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.